

În *motivarea acțiunii*, reclamanta a susținut următoarele:

Prin decizia nr. /2008 a fost respinsă contestația administrativă care fusese formulată cu privire la suma de lei reprezentând vărsăminte de la persoane juridice pentru persoane cu handicap neîncadrate (lei), majorări de întârziere aferente (lei) și penalități de întârziere aferente (lei), sumă stabilită prin raportul de inspecție fiscală /6.11.2007. această decizie este nelegală și netemeinică pentru următoarele motive:

1. Direcția Generală a Finanțelor Publice nu era competentă să verifice îndeplinirea prevederilor art. 42 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999. Fondul special de solidaritate socială pentru persoanele cu handicap, constituit începând cu data de 1.07.1999, în baza art. 153 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999, este gestionat și administrat de Secretariatul de Stat pentru Persoane cu Handicap conform art. 55 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999. Poprirea sumelor în cazul neachitării contribuției de 3% poate fi dispusă de această din urmă autoritate și de inspectoratele teritoriale pentru persoane cu handicap.

Nici după abrogarea art. 55 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 organul de control fiscal nu are în competența sa de activitate constatarea, controlul și colectarea fondului special de solidaritate, nefiind aplicabile niciunul dintre temeiurile invocate de organele de control: Ordonanța Guvernului nr. 86/2003 și O.M.F.P. nr. 1644/2003. Aceste acte normative nu privesc fondul de solidaritate specială, ci contribuțiile sociale de la persoanele juridice și fizice care au calitatea de angajator.

2. Organul de control nu și-a îndeplinit obligația prevăzută de art. 84 alin. 4 din Codul de procedură fiscală , în sensul că nu a stabilit din oficiu eventualele obligații de plată pentru anii 2004-2006. În completare se impun a fi avute în vedere dispozițiile art. 65 alin. (1) din Codul de procedură fiscală din care rezultă obligația organului de control fiscal care trebuia să estimeze baza de impunere.

2

Prin raportul de inspecție fiscală organul de control a făcut trimitere la meserii specifice obiectului societății; nu există nici un temei legal referitor la persoanele cu handicap care să prevadă meseriile specifice obiectului de activitate din industria lemnului. Răspunsul nr. 5451/22.10.2007 al Agenției Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Neamț confirmă că în baza proprie de date, din perioada 2004-2006, nu au fost înregistrate persoane cu handicap care să răspundă cerințele specifice activităților din industria lemnului.

Prin specificul activității sale S.C. ... nu poate angaja persoane cu handicap decât în niște condiții cu totul speciale. Specificul acestei activități are nevoie de o nominalizare a locurilor de muncă și a meseriilor compatibile cu persoanele cu handicap, precum și de o detaliere a condițiilor pe care trebuie să le îndeplinească persoanele cu handicap care ar putea să-și desfășoare activitatea în acest domeniu de activitate.

4. S.C. ... nu a fost informată de nicio autoritate competentă în legătură cu cerințele care trebuie să le îndeplinească persoanele cu handicap care urmează să-și desfășoare activitatea în industria lemnului; persoanele cu handicap deja angajate fac parte din personalul TESA.

Chiar în situația în care S.C. ... s-ar fi conformat prevederilor art. 43 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 – în sensul că ar fi solicitat trimestrial de la Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Neamț repartizarea de persoane cu handicap calificate în meseriile specifice obiectului său de activitate, agenția nu ar putut răspunde acestor cereri. Prin urmare, neîndeplinirea acestei formalități nu poate avea ca efect crearea unei obligații fiscale de plată într-un quantum a cărui executare ar putea pune în mare dificultate financiară evoluția societății.

Prin *întâmpinare* pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Neamț a solicitat respingerea acțiunii pentru următoarele considerente:

Excepția de necompetență organului fiscal este nefondată având în vedere dispozițiile art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2001.

Pe lângă motive de fond reținute în decizia de soluționare a contestației administrative se impune a se ține seama de caracterul obligatoriu al solicitărilor trimestriale adresate AJOFM pentru repartizarea de persoane cu handicap în vederea încadrării în raport de dispozițiile cuprinse în art.2 și art. 5 alin. 1 din Instrucțiunile nr. 1008/220/20.05.2003 privind aplicarea art. 43 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999.

În privința capătului de cerere privind anularea actelor de executare silită competența materială revine Judecătorei.

Prin sentința civilă nr. /CF din 26.03.2008 Tribunalul Bacău a admis excepția de necompetență materială invocată din oficiu, declinându-și competența în favoarea Curții de Apel Bacău. Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut dispozițiile art. 10 din Legea nr. 554/2004 și faptul că suma contestată de reclamantă este de 704.896 lei.

La Curtea de Apel Bacău instanța cauza a fost înregistrată sub nr. /9.05.2008. După ce a fost citată cu mențiunea de a formula concluzii cu privire la incidența și efectele art. 215 alin. 2 din Codul de procedură fiscală, prin adresa nr. /20.05.2008 reclamanta a precizat că renunță la capătul de cerere privind suspendarea executării deciziei de impunere, iar prin precizările făcute prin adresa nr. /18.08.2008 reclamanta a susținut că prin acțiunea formulată a contestat, implicit, și raportul de inspecție fiscală încheiat la data de 2.11.2007.

Examinând actele și lucrările dosarului, *curtea de apel* reține următoarele:

În fapt,

În perioada 11.10 -24.10.2007 și 2.11.2007 organele de inspecție fiscală din cadrul Direcția Generală a Finanțelor Publice - Bacău - Administrația finanțelor publice pentru contribuabili mijlocii a efectuat la reclamanta S.C. o inspecție fiscală cu privire la obligațiile fiscale ale acesteia. Rezultatele inspecției fiscale au fost consemnate în *raportul de inspecție fiscală* încheiat la data de 2.11.2007 și înregistrat la pârâtă sub nr. /6.11.2007.

4

Dintre obligațiile fiscale constatate prin raportul de inspecție fiscală reclamanta a contestat doar vărsămintele de la persoane juridice pentru persoane cu handicap neîncadrate stabilite pentru perioada 1.01.2004 - 31.12.2006, în cuantum de 251.920 lei, la care se adaugă majorările de întârziere în sumă de 125.957 lei și penalitățile de întârziere în sumă de 7.111 lei.

Sub aspectul contestat, în raportul de inspecție fiscală s-u reținut, la pct. 3.2.3 referitor la baza de impozitare, următoarele: pentru perioada 1.01.2004 - 31.12.2006 societatea nu a constituit, evidențiat și declarat la organul fiscal teritorial sumele reprezentând vărsăminte pentru persoane cu handicap, deși nu a făcut dovada că a solicitat trimestrial agenției teritoriale de ocupare a forței de muncă repartizarea de persoane cu handicap calificate în meseriile specifice obiectului de activitate, conform prevederilor art. 43 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999, pentru a fi exceptați de la plata obligatorie prevăzută la alin. (1); prin scrisoarea nr. 2007/25.10.2007 reclamanta a solicitat Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă să furnizeze informații cu privire la modul de depunere, în perioada 1.01.2004 - 31.12.2006, a solicitărilor trimestriale privind repartizarea de persoane cu handicap calificate în meserii specifice obiectului de activitate; prin scrisoarea nr. 2007/30.10.2007 Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă a comunicat Direcția Generală a Finanțelor Publice că în evidențele sale nu s-au găsit adresele de solicitare ale S.C. pentru perioada 1.01.2004 - 31.12.2006.

În baza raportului de inspecție fiscală a fost emisă decizia de impunere nr. 2007/6.11.2007 privind obligațiile suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, pentru vărsăminte pentru persoane cu handicap fiind înscrisă suma de lei (contestată fiind doar suma de lei), precum și majorările și penalitățile de întârziere aferente.

Contestația administrativă formulată de reclamantă a fost respinsă de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice prin decizia nr. din 16.01.2008, ca neîntemeiată. Organul de soluționare a contestației a reținut aceeași situație de fapt.

și de drept consemnată în raportul de inspecție fiscală, concluzionând că S.C. [redacted] avea obligația de a calcula și plăti lunar vărsăminte pentru persoane cu handicap neîncadrate, stabilite prin înmulțirea salariului brut pe țară cu numărul de locuri de muncă în care nu a încadrat persoane cu handicap, în condițiile în care nu a solicitat trimestrial la Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă [redacted] repartizarea de persoane cu handicap. Organul de soluționare a contestației a înlăturat susținerile contestatoarei reținând că prevederile legale nu reglementează excepții de la plata sumelor prevăzute de art. 43 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 de genul celor invocate de contestatoare și că vinovăția societății constă în faptul că nu a solicitat trimestrial repartizarea de persoane cu handicap în vederea angajării.

Faptul că reclamanta nu s-a adresat, în perioada 1.01.2004 – 31.12.2006, Agenției Județene pentru Ocuparea Forței de Muncă [redacted] pentru a-i fi repartizate persoane cu handicap conform art. 43 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 rezultă din adresa nr. 30662/30.10.2007 (fila 89, dosar tribunal).

Prin adresa nr. 1051/22.10.2007 (invocată de reclamantă) Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă [redacted] i-a răspuns reclamantei că în perioada 2004- 2006 nu a avut înregistrate în baza de date persoane cu handicap care să răspundă cerințelor specifice activităților din industria lemnului.

În drept,

Obligația de plată a vărsămintelor pentru persoane cu handicap neîncadrate

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap (în vigoare până la data de 21.12.2006 când a fost abrogată prin Legea nr. 448/2006), prin art. 42 alin. (1), prevedea obligația persoanelor juridice care au un număr de cel puțin 100 de angajați de a angaja persoane cu handicap cu contract individual de muncă într-un procent de cel puțin 4% din numărul total de angajați. Nerespectarea acestei obligații atrăgea o altă obligație, reglementată de art. 43 alin. (1), respectiv aceea de a

6

plăți lunar către bugetul de stat o sumă egală cu salariul minim brut pe țară înmulțit cu numărul de locuri de muncă în care nu au încadrat persoane cu handicap; excepție de la plata obligatorie prevăzută la alin. (1) făceau doar persoanele juridice care făceau dovada că au solicitat trimestrial la Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă repartizarea de persoane cu handicap.

Începând cu data de 18.07.2004, aceste dispoziții au fost modificate prin Legea nr. 343/2004. Astfel, textul art. 42 alin. (1) avea următorul cuprins: *agenții economici care au cel puțin 75 de angajați, precum și autoritățile și instituțiile publice care au cel puțin 25 de funcții contractuale, au obligația de a angaja persoane cu handicap cu contract individual de muncă într-un procent de cel puțin 4% din numărul total de angajați, respectiv din numărul de funcții contractuale prevăzute în statul de funcții, iar art. 43 alin. (1) dispunea că agenții economici, autoritățile și instituțiile publice care nu respectă prevederile art. 42 alin. (1) au obligația de a plăti lunar către bugetul de stat o sumă egală cu salariul minim brut pe țară înmulțit cu numărul de locuri de muncă în care nu au încadrat persoane cu handicap; potrivit alin. (2) exceptați de la plata obligatorie prevăzută la alin. (1) erau agenții economici, autoritățile și instituțiile publice care fac dovada că au solicitat trimestrial la agențiile județene de ocupare a forței de muncă, respectiv a municipiului București, repartizarea de persoane cu handicap calificate în meseriile respective și că acestea nu au repartizat astfel de persoane în vederea angajării.*

Organul competent să efectueze controlul specializat

La data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/1999 a fost constituit, în temeiul art. 53 alin. (1), Fondul special de solidaritate socială pentru persoanele cu handicap din sursele prevăzute la lit. a) –e), la lit. d) fiind enumerate sumele datorate de societățile comerciale, regiile, autonome, societăți și companii naționale, de alți agenți economici, conform art. 43. Potrivit alin. (2), pentru urmărirea achitării obligațiilor către Fondul special de solidaritate socială pentru persoanele cu handicap, Secretariatul de Stat pentru Persoanele cu Handicap organizează și efectuează, prin personal împuternicit din cadrul inspectoratelor de stat teritoriale pentru persoanele cu handicap, prin ordin al

secretarului de stat, controlul specializat al persoanelor juridice și fizice prevăzute la art. 53 alin. (1) lit. a) și d). Alin. (3) prevedea sancțiuni pentru nevărsarea la termen a sumelor prevăzute la art. 43 și la art. 53 alin. (1) lit. a) și d) și anume penalități și majorări de întârziere, prevăzute de dispozițiile legale în vigoare pentru neplata impozitelor și a taxelor cuvenite bugetului de stat. Aceste dispoziții sunt cele pe care reclamanta și-a întemeiat apărarea privind necompetența pârâtei de a efectua inspecția fiscală.

Potrivit art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2001 pentru reglementarea unor probleme financiare – aplicabilă începând cu anul 2001, astfel cum se dispune prin art. 16 al ordonanței – sursele prevăzute la art. 53 alin. (1) lit. a), b), c) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999, precum și penalitățile și majorările de întârziere s-au constituit în venituri ale bugetului de stat.

De aceea, după intrarea în vigoare a acestei din urmă ordonanțe, art. 53 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 a eliminat atât prevederile referitoare la Fondul special de solidaritate socială pentru persoanele cu handicap, cât și cele referitoare la controlul efectuat de Secretariatul de Stat pentru Persoanele cu Handicap organizează și efectuează, prin personal împuternicit din cadrul inspectoratelor de stat teritoriale pentru persoanele cu handicap. Astfel, sursele de al alin. (1) lit. a) - d) au devenit pur și simplu sursele pentru finanțarea protecției speciale a persoanelor cu handicap naționale, iar alin. (2) reglementa sancțiunile pentru nevărsarea la termen a sumelor prevăzute la art. 43 și la alin. (1) lit. a) și d) și anume penalitățile și majorările de întârziere prevăzute de dispozițiile legale în vigoare pentru neplata impozitelor și taxelor cuvenite bugetului de stat.

Dovada solicitării privind repartizarea de persoane cu handicap

Se impun, totodată, a fi avute în vedere dispozițiile cuprinse în Instrucțiunile nr. 1088/220/1999 emise de Agenția națională pentru Ocuparea Forței de muncă privind aplicarea art. 43 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu

handicap, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 519/2002. La art. 2 este reglementată modalitatea în care trebuie realizată solicitarea trimestrială privind repartizarea de persoane cu handicap, iar art. 5 prevede că *solicitarea privind repartizarea de persoane cu handicap în vederea încadrării în muncă se dovedește prin răspunsul scris al Agenției pentru Ocuparea Forței de Muncă alin. (1).*

Dispozițiile Codul de procedură fiscală invocate de reclamantă (în vigoare la data efectuării inspecției fiscale)

Potrivit art. 83 alin. (4) teza I, nedepunerea declarației fiscale dă dreptul organului fiscal să procedeze la stabilirea din oficiu a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat, iar potrivit art. 67 alin. (1), dacă organul fiscal nu poate determina mărimea bazei de impunere, acesta trebuie să o estimeze. În acest caz trebuie avute în vedere toate datele și documentele care au relevanță pentru estimare. Estimarea constă în identificarea acelor elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale.

Examinând susținerile reclamantei în raport de aceste dispoziții legale și de situația de fapt reținută la începutul acestor considerente, curtea de apel constată următoarele:

În ceea ce privește competența organelor fiscale din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice Neamț de a efectua inspecția fiscală se constată netemeinicia susținerilor reclamantei. Începând cu anul fiscal 2001, ca efect al intrării în vigoare a Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 32/2001, dar și ca efect al modificării, prin Legea nr. 519/2002 a art. 53 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999, sursele prevăzute la art. 53 alin. (1) lit. a), b), c) și d) din această din urmă ordonanță, precum și penalitățile și majorările de întârziere s-au constituit în venituri ale bugetului de stat. Devenind astfel venituri ale bugetului de stat (și nu ale Fondului special de solidaritate socială pentru persoanele cu handicap), competent să efectueze controlul specializat nu mai era Secretariatul de Stat pentru Persoanele cu Handicap, prin personalul împuternicit din cadrul inspectoratelor de stat teritoriale pentru persoanele cu handicap, ci organele fiscale

în temeiul art. 1 și art. 32 alin. 1 din Codul de procedură fiscală (la data efectuării inspecției fiscale).

În ceea ce privește stabilirea obligațiilor de plată, nu sunt aplicabile dispozițiile Codului de procedură fiscală decât, în privința majorărilor și penalităților de întârziere. Date fiind dispozițiile speciale cuprinse în art. 43 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999, obligația de plată nu poate fi stabilită din oficiu de către organul fiscal potrivit art. 83 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, ci numai potrivit dispozițiilor speciale amintite, dispoziții care prevăd ca obligație de plată obligatorie o sumă egală cu salariul minim brut pe țară înmulțit cu numărul de locuri de muncă în care nu au încadrat persoane cu handicap. Nu era necesară nici estimarea bazei de impunere potrivit art. 67 din Codul de procedură fiscală atâta vreme cât organul fiscal nu s-a aflat în situația prevăzută de acest text, de a nu putea determina mărimea bazei de impunere; prin raportul de inspecție fiscală și prin decizia de impunere baza de impunere a fost stabilită la 8.140.000 lei în privința vărsămintelor pentru persoane cu handicap și la 303.760 lei în privința penalităților de întârziere, ținându-se seama de aceleași dispoziții speciale cuprinse în art. 42 și art. 43 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999.

Este adevărat că, prin adresa nr. 543/22.10.2007 Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă a răspuns reclamantei că în baza sa de date, în perioada 2004 – 2006, nu a avut înregistrate persoane cu handicap care să răspundă cerințelor specifice activităților specifice din industria lemnului. Rezolvarea fondului litigiului pune problema raportului dintre situația de fapt relevată de răspunsul agenției și modul de interpretare a dispozițiilor art. 42 și art. 43 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999.

Din analiza art. 42 și art. 43 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 rezultă ca obligație principală a agenților economici o obligație de a face, respectiv aceea de a angaja, într-un anumit procent, persoane cu handicap. Neîndeplinirea acestei obligații principale determină plata obligatorie (caracterul obligatoriu al plății fiind prevăzut expres de textul citat) a sumei calculate potrivit

art. 43 alin. (1), singura excepție de la această plată fiind aceea reglementată de art. 43 alin. (2) pentru persoanele juridice care fac dovada că au solicitat trimestrial la Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă repartizarea de persoane cu handicap – până în iulie 2004 (când textul a fost modificat prin Legea nr. 343/2004) – respectiv pentru persoanele juridice care fac dovada că au solicitat trimestrial la agențiile județene de ocupare a forței de muncă, repartizarea de persoane cu handicap calificate în meseriile respective și că acestea nu au repartizat astfel de persoane în vederea angajării – după 18 iulie 2005. Se constată că, după intrarea în vigoare a Legii nr. 343/2004 se cere atât dovada că persoanele juridice au solicitat agenției repartizarea de persoane cu handicap, dar și dovada că agenția nu a repartizat astfel de persoane în vederea angajării.

Interpretarea teleologică a acestor dispoziții relevă faptul legiuitorul a urmărit, în principal, protejarea dreptului la muncă a persoanelor cu handicap și sancționarea pecuniară a persoanelor care, deși exista posibilitatea de a angaja astfel de persoane, nu le-au angajat. În condițiile în care posibilitatea de a angaja persoane cu handicap nu exista – astfel cum este situația în cauză, confirmată de Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă – obligarea la plata sumelor prevăzute de art. 43 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 102/1999 apare ca fiind rezultatul aplicării literei legii, cu ignorarea scopului pentru care norma legală a fost edictată. Din moment de agenția nu putea să-i repartizeze reclamantei persoane cu handicap calificate în meseriile specifice obiectului de activitate al acesteia obligațiile de plată contestate în cauză se impun a fi considerate nelegale.

Pentru aceste din urmă motive de fond, acțiunea urmează să fie admisă, iar în temeiul art. 18 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, actele fiscale contestate vor fi anulate.

În ceea ce privește contestația împotriva actelor de executare – altele decât titlul executoriu în temeiul cărui a s-a făcut executarea și care a fost analizat de această instanță – curtea de apel constată incidența dispozițiilor art. 172 alin. (1) și (4) din Codul de procedură fiscală coroborate cu art. 373 alin. 2 teza I din Codul de

procedură civilă, prevederi în temeiul cărora își va declina competența în favoarea instanței care are plinitudine de jurisdicție. Se au în vedere, de asemenea, dispozițiile art. 158 și art. 159 pct. 2 din Codul de procedură civilă.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

HOTĂRĂȘTE

Admite, astfel cum a fost precizată, acțiunea formulată de reclamanta S.C. „[Nume]” S.R.L. cu sediul în [Adresa], județul Neamț, în contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE cu sediul în [Adresa].

Anulează decizia nr. [Nr.] din 16.01.2008 privind soluționarea contestației, decizie emisă de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice [Adresa].

Anulează în parte raportul de inspecție fiscală încheiat la data de 2.11.2007 înregistrat la pârâta sub nr. [Nr.]/6.11.2007 - și decizia de impunere nr. [Nr.] din 6.11.2007, emise de Direcția Generală a Finanțelor Publice [Adresa] - Administrația Finanțelor Publice pentru Contribuabili Mijlocii, în ceea ce privește vărsămintele de la persoanele juridice pentru persoanele cu handicap neîncadrate, calculate pentru perioada 01.01.2004 - 31.12.2006, în sumă de [Sumă] lei, precum și în privința majorărilor de întârziere în sumă de [Sumă] lei și a penalităților de întârziere în sumă de [Sumă] lei.

Disjunge capătul de cerere privind anularea titlului executoriu nr. [Nr.]/6.12.2007 și a somației de plată nr. [Nr.]/6.12.2007 și declină soluționarea acestor capete de cerere în favoarea Judecătoriei [Adresa].

În temeiul art. 246 din Codul de procedură civilă ia act de renunțarea reclamantei la judecarea cererii de suspendare.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare, în ceea ce privește anularea actelor administrativ fiscale și renunțarea la judecată și în termen de 5 zile de la pronunțare în ceea ce privește declinarea competenței.

121

Pronunțată în ședința publică din 22 septembrie 2008.

Președinte,

~~_____~~
~~_____~~
~~_____~~

Grefier,

~~_____~~
~~_____~~
~~_____~~

E.S. 22 Septembrie 2008

13